

РЕШЕНИЕ

№ 31965

гр. София, 12.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 10.08.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Елена Гюрова, като разгледа дело номер **7336** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на С. И. П., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. С. П., срещу Заповед GRAM № 2535514/29.05.2026г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б.,„з“, подб. „бб“ от ЗДвП (ЗППАМ) – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В жалбата са развити подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Оспорва се извършването на нарушението и основанието за прилагане на ПАМ. Отрича се наличието на материалноправните предпоставки за издаване на индивидуалния административен акт, като се твърди, че фактическата обстановка в него е неправилно установена. От съдържанието на заповедта не се установявало коя санкционна хипотеза е налице, както и кое задължение като водач на МПС, участвал в ПТП, жалбоподателят не е изпълнил. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание и в депозириani писмени бележки процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата и доразвива изложените в нея доводи. Претендира присъждане на разноси, за които е представен списък.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“, чрез юрк. К., в съдебно заседание и в депозириani писмени бележки развива становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи

от фактическа страна следното:

Със Заповед ГРАМ № 2535514/29.05.2026г. е наложена на С. И. П. принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.,,з“, подб. „бб“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

Заповедта е издадена въз основа на АУАН сер. ГА № 5528915/29.05.2026 г., за това, че на 20.03.2026 г. около 11.55 часа в [населено място], по бул. П. К. Я. с посока на движение от ул. А. Д. към бул. Ч. връх С. И. П. управлявал товарен автомобил О. М. с рег.номер С., собственост на Е. Строй ЕООД, като пред номер 50, поради това, че не контролира непрекъснато управляваното МПС, реализирал ПТП с намиращия се от дясната страна лек автомобил Шевролет К., рег. номер С., след което напуснал местопроизшествието, без да уведоми компетентните органи на МВР. Посочено е, че АУАН е съставен на основание чл. 40, ал. 1 и чл. 43, ал. 1 от ЗАНН по докладна записка и преписка с вх. № 4332р-19884, като водачът е нарушил: чл.20, ал. 1 от ЗДвП - водачът не контролира ППС, което управлява, и чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП - не спира и не установява последиците от ПТП“.

По делото са приложени: Докладна записка (л.21), сведение от М. З. (л. 18), декларация от жалбоподателя (л.19).

Видно от докладната записка на младшия автоконтрольор, същият е бил изпратен на бул. Я., където установил л.а. Шевролет К. с рег. номер С. и М. В.. По данни на последния, около 11:55 МПС с рег. номер С. поради неизяснени причини и обстоятелства реализирало ПТП с неговия автомобил, след което се оттеглило в неизвестна посока. Според докладната записка е издаден протокол от ПТП с № 3632г., но такъв не е приложен към преписката.

Според сведението на М. З., докато управлявал Шевролет К. по [улица], бил ударен от бус О. с рег. СВ 8985 МО в задната част на бронята, който избягал от ПТП-то. Дава описание на шофьора и твърди, че същият бил слязъл от буса и го ударил в лицето, след което се качил на буса и избягал.

Жалбоподателят С. П. на свой ред дава подробни обяснения, според които, шофирйки по бул. С. М., опитвал да се престрои за завои към бул. П. Я., когато лека кола Шевролет К. рязко завила пред него, без да подаде светлинен сигнал и ударила спирачки. Тъй като той почти се бил изнесъл в лявата лента, при тази рязка маневра на автомобила пред него, едва успял да избегне удара, като се наложило да навлезе в лентата за насрещно движение. При заобикалянето на шевролета неговата кола леко „забърсала“ задната броня в лявата част на другия автомобил. Докосването било съвсем леко и без щети. Тъй като светофарът бил светнал в червено, слязъл от автомобила, но тъй като трафикът бил натоварен, при светване на светофара в зелено се качил в колата, завил наляво и след няколкостотин метра спрял в дясната лента на аварийни светлини, за да види пораженията. Установил, че неговият автомобил нямало следи от ожулването. В този момент видял, че пристига другият автомобил, който спрял и водачът тръгнал агресивно към него и посегнал да го удари, обиждайки го. С. П. се защитил, при което другият водач го блъснал силно, жалбоподателят залитнал и паднал. Дошъл човек, който ги разтървал. Сочил, че в колата до него се возил негов служител – С. П., който станал свидетел на случката и бил доста уплашен от видяното.

В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел С. Л. П., който дава сведения относно инцидента. Според показанията на разпитания свидетел, по време на инцидента се е намирал на пасажерското място в микробуса на С. П., и се движели в посока [улица]. Шевролета бил в лява лента, ние го наблюдавали отзад, колите пред него се били изтеглили, той се движел бавно. Той натиснал спирачки без явна причина, без да е пуснал мигач или аварийни светлини. След като натиснал спирачките, те спряли и издали звуков сигнал. След това той потеглил, но дошла трета

лента, която е за завой наляво, и предприели маневра за престрояване в лявата лента, но автомобилът Шевролет ги засякъл и натиснал рязко спирачките. С. П. успял да го избегне с навлизане в насрещното платно. Според свидетеля, може би е имало някакъв лек контакт между колите, но не е имало удар, може би леко забърсване. С. П. слязъл да огледа дали има щети, другият шофьор също слязъл, разменили реплики, но нямало видими щети и по двата автомобиля. След това и двамата шофьори се качили по автомобилите си, завили наляво и след 500 метра спрели. С. П. слязъл от автомобила, за да огледа по-хубаво за наличието на щети. Другият водач също дошъл и спрял. Имало вербална комуникация, стигнало се до спречкване между тях, като другият водач видимо бил агресивен.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач извън случаите по букви "а" - "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

Съгласно чл. 172, ал. 1, изр. първо ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

При извършената служебна проверка в рамките на обхвата на съдебния контрол за законосъобразност, съдът констатира, че с оглед представените заповеди на директора на СДВР и на министъра на вътрешните работи – л. 25-28, оспореният административен акт е издаден от компетентен орган.

Заповедта обаче е незаконосъобразна поради следното:

Като основание за налагане на мярката полицейският орган е посочил извършено нарушение по чл. 175, ал. 1 ЗДвП. Цитираната разпоредба съдържа седем отделни състава на административни нарушения, формулирани в т.1 до т.7, но в заповедта не е конкретизирано за кое от всичките нарушения се налага мярката, още повече, че в АУАН и в оспорената заповед са посочени като нарушени две разпоредби – чл.20, ал.1 от ЗДвП и чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП. Все пак, от изложените фактически обстоятелства може да се направи логическо заключение, че мярката се налага за нарушение по чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП – когато водачът наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие.

Налице е обаче противоречие между описаните фактически обстоятелства и посоченото правно основание. Според съдържащите с в заповедта и в АУАН фактически основания, водачът напуска местопроизшествието, като не уведомява компетентните органи на МВР. Съобразно обаче посочената като нарушена в АУАН и в заповедта разпоредба на чл.123, ал.1, т.1 ЗДвП подобно задължение за водача не съществува. Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. Видно от събраните по делото писмени и гласни доказателства /показанията на св. П. и декларацията на С. П., а и от сведението на другия водач/, това свое задължение жалбоподателят е изпълнил -

жалбоподателят е спрял, слязъл е от автомобила, направен е оглед на превозните средства. Обстоятелството, че между двамата водачи е възникнало спречкване относно поведението им на пътя и създалата се ситуация не променя факта, че и двамата водачи са спрели за установяване на евентуални щети.

Следващите точки от алинея 1 на чл. 123 ЗДвП регламентират какво е правно-дължимото поведение на водача, ако при произшествието са пострадали хора и когато са причинени само имуществени вреди (т. 3). Независимо че административният орган не се е позовал на тези хипотези, е необходимо да се отбележи, че нито една от тях не се установява да е изпълнена, доколкото няма пострадали хора в резултат на соченото ПТП и няма обективни данни за причинени имуществени вреди – по делото няма констативен протокол, в който да са документирани щети от ПТП, нито протокол за оглед, данни за заведена щета или друг документ, удостоверяващ такива факти, а от административният орган не е представен и съставения Протокол № 3632.

При това положение и с оглед посочените в оспорената заповед основания не би могло да се приеме за доказано изпълнението на предпоставките за налагане на принудителната административна мярка по чл.171,т.1 ,б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП и оспорената заповед следва да бъде отменена.

При този изход на спора следва да бъде уважена претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото съобразно представения списък. Направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е бланкетно, а по същество – неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на С. И. П. Заповед ГРАМ № 2535514/29.05.2026г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. И. П. сума в размер на 605.12 евро.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: